

O Mitzvah* pentru o fată iraniană

De George Kun

Toronto nu-i nici pe departe în zonele reci ale Canadei. Totuși, iernile pot fi aspre (momentan mă “bronzez” la Timișoara, la vreo +13 grade). Verile, însă, pot fi neconfortabil de fierbinți, cu temperaturi de peste 30 de grade, timp de cam 3 luni de vară.

Acesta este un mare avantaj, pentru că acolo unde stau, avem un mic complex sportiv cu teren de tenis și un bazin de înot de 20m la marginea unei ravene care ne desparte condominiul de șosea. Din ravenă, se mai văd prin gard iepuri, vulpițe, veverițe și alte drăgălășenii ale naturii care se furișează pe sub gard și traversează în grabă aleea de plimbare din jurul blocului, dar important e că de jur împrejur e foarte verde și sunt și zone de umbră.

Într-o zi fierbinte din vara lui '25, am coborât din apartamentul meu la bazin, mi-am ales un șezlong poziționat spre soare, m-am bronzat vreo jumătate de oră și apoi am intrat în bazin și am înotat norma mea de 100 de lungimi, nonstop. După ce am ieșit, m-am întins din nou pe șezlong, am băut dintr-o răsuflare apă din sticla mea, mi-am pus pe cap o șepcuță cu cozoroc mare, ochelarii de soare, m-am proptit bine de speteaza rabatabilă a șezlongului și, total relaxat, am început să studiez lumea. Erau vreo 25 de persoane, majoritatea doamne, câțiva domni mai în

vârstă și câteva fete adolescente. Doamnele vorbeau destul de zgomotos, în farsi, și, cum erau mulți iranieni în condominiul nostru și m-am împrietenit cu unii dintre ei, înțelegeam un pic ce vorbeau doamnele, pe care le numeam în sinea mea “coțofene”. Acești oameni au plecat cum au putut din Iranul Islamic infestat de mullahs, condus de ayatollah-uri, foarte ostil și periculos pentru dizidenți sau pentru critici ai regimului. Canada este un loc foarte primitiv atât pentru refugiați cât și pentru teroriști, dar despre asta voi scrie într-o altă povestire.

Doamnele vorbeau despre modă, gătit și locuri exotice de vacanță, că, slavă Domnului, n-au plecat din Iran cu mâna goală, ci cu fonduri de rezervă pentru cel puțin 3 generații.

Când am intrat în apă, mulți au ieșit din bazin, știind că prezența mea le-ar putea afecta obiceiul de a se bălăci încet și leneș în toate direcțiile bazinului, ocupând și singurul culoar la margine, pe care eu înotam în viteză.

Când am ieșit, tinerele adolescente au intrat imediat în bazin, au pus ceva muzică ritmică de la un radio de la marginea bazinului și au început să danseze în apă, cu brațele ridicate, unduind din șolduri și privind fugitiv împrejur, să vadă dacă cineva se uită și poate le și admiră.

Două dintre cele trei fete erau în mod clar începătoare și stângace în mișcări, dar au și ieșit cam plictisite din apă. A treia era mai isteată și mai insistentă și a mai continuat să danseze singură în apă un timp. Apoi, a ieșit și ea din bazin și aproape imediat a continuat dansul pe marginea bazinului. Având ochelarii de soare, am privit-o fără riscul de a crea o situație jenantă. Era destul de înaltă, subțirică, cu forme încă pubescente, nici pe departe deja o “femeiușcă”, dar pe drumul bun. Părea de vreo 12 anișori. Dansul ei a continuat într-un crescendo dinamic, cu o mulțime de mișcări din brațe, cap, șolduri și piept, nu prea bine sincronizate cu muzica, dar chiar și fără muzică nu erau prea grațioase.

Părea că obosește de prea mult efort prelungit și s-a oprit. Eu am răsuflat ușurat și chiar mă gândeam să ațipesc sau poate să mă întorc în bazin, că m-am încălzit prea mult la soare. Înainte însă să fac ceva, am observat că fata se îndrepta spre mine, cu pași hotărâți. A ajuns foarte repede și s-a oprit brusc la speteaza șezlongului meu. Nici nu m-am recules când ea mi-a zis:

- Bună, sunt Jasmine. Aș dori să mă evaluați.
- Să te evaluez pentru ce?
- Pentru talentul meu la dans, că doar v-ați uitat la mine, nu?
- N-aș zice că m-am uitat la tine cu atenție, dar te-am văzut, că doar ai făcut un mic show public, nu?
- Showul nu era pentru niciun public, era exclusiv pentru dumneavoastră. N-ați observat?
- Nu, dar dacă mi-ai fi atras atenția înainte de a începe dansul, poate aș fi fost mai atent.
- Cred că ați văzut destul ca să-mi dați o evaluare. Deci, ce părere aveți?

Insistența și tupeul ei au început să mă irite, dar am hotărât să stau calm până când se lămureau mai bine treburile.

- Uite, Jasmine, eu nu sunt mare expert în dans. Cum de m-ai ales tocmai pe mine? Sunt pe aici doamne mai tinere și câteva prietene de-ale tale poate mai potrivite pentru evaluări. Ce zici?
- Nici vorbă să cer opinia prietenelor, că sigur sunt invidioase pe mine și m-ar descuraja. Părinții m-ar descuraja și ei, cu siguranță, nu pentru că eu nu sunt destul de bună, ci pentru că ei vor ca eu să am o carieră stabilă și serioasă, și prea mult dans nu e văzut cu ochi buni. Așa că sunteți alegerea mea cea mai bună. Eu v-am privit înotând mai mult de o oră cu energie și grație, așa că m-am gândit că sigur știți ceva și despre dans și mișcare.

Am simțit că nu am încotro și că va trebui să-i răspund. De când a început să danseze, mi-am dat seama că nu prea avea nici talent, nici grație, nici ritm. Dar era clar că avea ambiție, dorința de a-și etala „arta” și o plăcere, cam prematură, de a fi feminină și grațioasă.

Mi-am dat seama și de ce gafă mare ar fi fost să-i spun ceva negativ sau critic, că asta i-ar ruina și dispoziția pe toată ziua și i-ar crea poate și ceva complexe. Nici vorbă ca eu să fac așa ceva.

După o scurtă gândire, i-am spus:

- Jasmine, dragă, dacă chiar insiști, îți voi spune părerea mea, dar nu uita că nu sunt nici expert, nici instructor de dans. Deci cred că ești foarte talentată; ești foarte tânără, suplă, mobilă și iubești muzica și dansul. Jasmine zâmbea cu vădită satisfacție și mândrie, iar eu am simțit că am făcut o Mitzvah deosebită. Apoi am continuat cu mai multă elaborare:

- Dacă ești mulțumită să participi la serbări școlare, unde vin și părinți indulgenți și profesori plătiți ca să fie necondiționat încurajatori, atunci nu mai trebuie să faci nimic. Dacă însă ai ambiții mai deosebite, vrei să fii observată, laudată, mai bună decât colegii, prietenii și alți dansatori, apreciată, premiată sau chiar să-ți faci o carieră din asta, atunci răspunsul este muncă multă, efort susținut și renunțare la alte plăceri.

Sub acest aspect, chiar pot să-ți dau un exemplu din viața mea. M-am ambiționat să ajung campion național de înot la 16 ani și am ajuns. Pentru asta, m-am antrenat foarte intens; înotam 15 km pe săptămână, ani de zile. Am făcut și multe sacrificii, dar nu pe seama învățaturii, așa că am ajuns și inginer. Și din asta am trăit toată viața, nu din înot.

Jasmine m-a ascultat cu gura căscată și a zâmbit, dând și aprobator din cap, sugerând că înțelege tot ce spun și că e de acord. Eu am răsuflat ușurat, cu impresia că am fost de folos și de ajutor unei tinere încă "verzi". Am observat că atât prietenele, cât și mama ei, care erau întinse pe șezlonguri sau ședeau pe jos, se tot uitau spre noi și se minunau de oare ce face acolo Jasmine, vorbind cam mult cu un străin care i-ar putea fi bun.

Jasmine mi-a mulțumit și a părut satisfăcută că discuția nu a fost o pierdere de timp și că i-a oferit o perspectivă nouă asupra culesului de complimente. Era deja gata să se întoarcă la grupul ei, când a mai spus:

- Aș vrea totuși să vă rog ceva. Eu credeam că sunt o înotătoare bună, căci sunt mai rapidă decât prietenele mele, dar după ce v-am văzut, mi-am dat seama că sunt departe de asta. Mi-a plăcut foarte mult stilul delfin, dar cred că e foarte dificil.

- Da, este, i-am spus. Ia-ți foarte mult timp să-l înveți și nicidecum singură, ci cu un instructor competent.

- Ați fi dispus să-mi dați niște lecții?

- Dacă chiar vrei, ți-aș da câteva lecții, dar mai întâi trebuie să discuți și să ai aprobarea ambilor părinți. Dacă ei sunt de acord, doresc ca tatăl tău să vină la mine și să mă roage să-i dau lecții fiicei sale. E mai bine așa.

Mi-a zâmbit, a dat din cap și s-a dus înapoi la mama și la prietene. A mai trecut ceva timp, și am văzut că mama ei se uita spre mine prietenos și mi-a făcut cu mâna. Era clar că era de acord cu dorința fiicei și, fără îndoială, m-a văzut și ea înotând.

M-am liniștit și m-am dus să mai înot un pic în bazin. Când am terminat, erau deja plecate. În următoarele săptămâni nu s-a nimerit să fim la bazin în același timp și până la urmă a venit și toamna și răcoarea canadiană și bazinul s-a închis pentru sezonul 2025.

Ianuarie 2026

* Mitzvah: o faptă bună (în ebraică)